

Paula Noronen

KUVITUS *Terese Bast*

SUPERMARSU

LENTÄÄ INTIAAN

TAMMI

★
★ Paula Noronen
SUPERMARSU

lentää Intiaan

Kuvittanut *Terese Bast*

TAMMI

HELSINKI

Teksti © Paula Noronen 2007 ja 2022
Kuvitus © Terese Bast 2022
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2022
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-4760-1

Marsu-Halonen tuli taloon

On kyllä ihmeellistä, miten kurja päivä voi muuttua onnenpäiväksi! Meillä oli biologian tunnilla yllätyspistarit, joissa kyseltiin Pohjoismaiden havumetsistä. Meni tosi huonosti. En minä muista havumetsistä mitään eivätkä ne minua myöskään kiinnosta. Kiinnostaisi ehkä, jos olisin itse havupuu, vaikka kuusi, mutta kun en ole. Olen ihan tavallinen tyttö Itä-Helsingistä.

Olin siis tosi pahalla päällä, kun saavuin kotiin. Äiti kolisteli keittiössä ja täytti tiskikonetta. Yleensä äiti ei ole kotona, kun minä tulen koulusta, koska hän on töissä vanhainkodissa sairaanhoitajana ja niillä on tosi raskas työ ja pitkät päivät. Sairaanhoitajat kävelevät paljon, siksi äiti käyttää töissä pehmeitä terveyskenkiä. Äidin terveyskengät ovat vanhat ja haisevat hielle. Se hyvä puoli siitä kävelystä on, että äiti on tosi hyväkuntoinen.

Sellainen urheilullinen, käyhän se välillä lenkilläkin. Äidillä on punainen tukka, mutta hän aikoo värjätä sen lähiaikoina ruskeaksi. Silloin kun isä vielä asui kotona, niin se aina sanoi, että äidillä on tosi kaunis tukka. Se on kyllä ihan totta.

Potkaisin kengät jalasta vaatekaapin nurkkaan ja heitin repun omaan huoneeseeni. Se lensi kauniissa kaarella sängyn päälle. Äiti tuli keittiöstä eteiseen ja sillä oli jännä hymy huulilla. Yleensä äiti on töitten jälkeen väsynyt, mutta nyt se näytti yllättävän pirteältä. Äiti veti minut mukanaan huoneeseeni ja osoitti sormellaan huoneen nurkkaan. Nurkassa oli metallinen häkki ja häkissä nökötti marsu! En ollut uskoa silmiäni.

Olin toivonut marsua jo viime vuonna joululahjaksi, mutta luopunut toivosta, kun äiti ei näyttänyt innostuvan asiasta. Ja siinä se nyt oli! Voi mikä onnenpäivä!

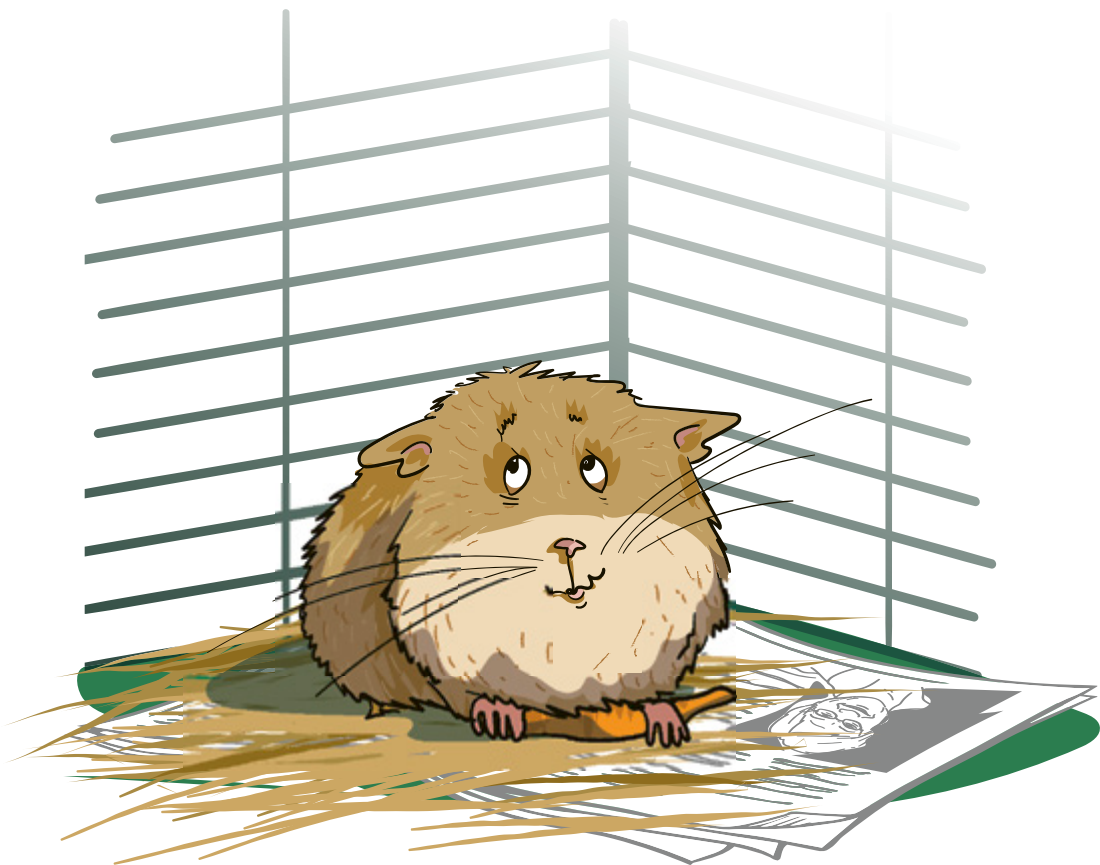
Marsu oli niin kaunis ja suloinen. Ruskea turkki, ihanat pienet nököhampaat ja silmät, jotka näyttivät kahdelta superpallolta. Oikeastaan koko marsu oli kuin karvainen pallo. Äiti sanoi, että sille pitää keksiä joku

nimi, eihän marsu voi olla vain marsu. Minä kysyin, että miksei voisi olla ihan pelkkä marsu. Äiti sanoi, että jos se joskus karkaisi, niin olisiko sitten kiva huudella pihalla, että marsu, marsu, missä olet. Kaikki lähiseudun kadonneet marsut tulisivat paikalle, kun kukaan niistä ei tietäisi, ketä marsua tarkalleen tarkoitan.

Menin marsun häkille ja katselin marsua tarkasti. Se katseli minua takaisin. Marsulla oli hassu ilme. Pitiköhän se minua hassun näköisenä? Minulle ei tullut mieleen yhtään hyvää nimeä, eikä äidillekään. Tai keksi äiti yhden nimen, mutta minun mielestäni Marilyn ei ole hyvä nimi marsulle. Marilyn kuulostaa aivan pesuaineelta. "Marilyn vie tahrat pois alle minuutissa."

Huomasin marsun siirtyvän häkin vasempaan nurkkaan. Menikö se pissalle? Äiti oli asettanut häkin nurkkaan lehtiä. Lehdessä oli kuva. Katsoin tarkemmin. Siinä oli kuva entisestä presidentistä, Tarja Halosesta valtiovierailulla jossakin ja marsu pissasi täsmälleen Tarja Halosen päälle. Olikohan tämä merkki? Haluaukohan marsu olla Tarja Halonen? Ihan kuin marsu olisi nyökännyt minulle. Selvä, annan marsulle nimeksi Tarja

Halonen. Tai olisiko pelkkä Tarja parempi nimi? Ei,
liian lyhyt.

Illalla uutisia katsellessani minä keksin sen: Marsu-Halonen, väliviivalla. Se kuulostaa tarpeeksi arvokkaalta nimeltä, mutta myös leikkisältä. Menin marsuhäkin luo ja kerroin marsulle, että sen nimi on tästä lähtien Marsu-Halonen. Laitoin marsun juomapulloon puhdasta vettä ja silitin sen turkkia.

Auts! Marsu-Halonen puri minua sormeen. Pelästyikö se uutta emäntäänsä vai silitinkö vahingossa sitä vastakarvaan? Ehkä se oli vain marsujen tapa sanoa hyvää yötä. Sormesta tuli pari pisaraa verta. Äiti laittoi haavaan laastarin ja sanoi, että onneksi minulla on jäykkäkouristusrokotus voimassa.

Jättiläismarsu ilmestyy uneen

Huh huh ja vielä kerran huh! Heräsin juuri painajaiseen hiestä märkänä. Olen varma, että uni liittyy jotenkin siihen, että Marsu-Halonen puri minua eilen sormeen. Nukahdin ihan normaalisti ja sitten aloin nähdä unta. Unessa minut riuhtaistiin omasta sängystä ja ulko-ovesta ulos. Ulkona minua odotti valtavan kokoinen marsu, jolla oli pyörät alla. Se ei siis ollut Marsu-Halonen vaan sellainen tosi iso vaaleampi marsu. Se tuijotti minua ja sihahti:

– Kyytiin.

Hyppäsin ison marsun kyytiin, ja ennen kuin huomasinkaan, olimme moottoritiellä matkalla Lahteen. Lahdessa marsu pysähtyi ja käski minut mäkihyppytornin luo. Asetuin seisomaan hyppykuoppaan. Hyppytornin

päällä seisoj valtava kokoinen marsu, jolla oli kruunu päässä. Pelästyin valtavasti. Se huusi:

– Emilia Laitinen-Nieminen, sinut on valittu.

– Valittu mihin?

– Olemaan Supermarsu.

– Ahaa.

– Marsu puri sinua sormeen. Se on vanha rituaali, joka tarkoittaa sitä, että sinusta tulee Supermarsu.

– Mutta minulla on koulu kesken. En voi vaihtaa alaa näin nuorena.

– Supermarsun tehtävä on suuri kunnia, johon valitaan joku ainoastaan kerran sadassa vuodessa.

– Miksi juuri minä?

– Koska sinussa on ainesta. Jos otat huikan marsusi juomapullosta, muutut Supermarsuksi ja saat supervoimat. Muista, että yksi supervoima-annos kestää rajatun ajan. Ja mitä enemmän juomapullosta juot, sitä kauemmin supervoimat kestävät.

– Selvä.

– Ja muista, koskaan, et koskaan saa kertoa kenellekään supervoimistasi.

- Edes Simolle?
- Ja muista käyttää voimiasi oikein tai Marsu-Halonen puree sinulta korvan irti.
- Selvä se.

Tässä kohtaa heräsin hiestä märkänä. Ja mikä oudointa, minulle oli käteen ilmestynyt Lahden paikallinen aamulehti. Mietin kovasti, voiko uni olla totta ja että minulla olisi siis supervoimia. Äh, ei unia kannata ottaa tosissaan. Pikkulapset uskovat uniinsa. Jos pikkulapset näkevät unta, jossa taivaalta sataa hattaraa, niin ne seisovat koko päivän ulkona ja odottavat hattarasadetta. Tässä iässä kyllä ymmärtää, että uni on unta ja valveillaoloaika on totta. Piste. Nyt unohdan koko unen.

Simo tulee tänään kylään. Pitää mennä antamaan Marsu-Haloselle aamupalaa.

Myöhemmin illalla:

Simo lähti juuri kotiin. Simo on saman ikäinen kuin minä ja asumme samalla kadulla. Simo on superälykäs.

Äiti sanoo, että Simo on kuin nuori Jorma Ollila. Ollila on se entinen Nokiamies, sellainen silmälasipäinen, joka oli paljon uutisissa. Simo on loistava matemaatikassa, mutta inhoaa liikuntaa eikä ymmärrä, miksi pitää aina kilpailla muita vastaan. Liikuntatunneilla Simo ei oikein voi osallistua mihinkään lajiin, koska on sellainen heikkopeikko, ettei jaksakaan kannatella edes pesäpallomailaa. Usein opettaja laittaa Simon kävelemään keskustaan ja takaisin.

Simo on niin hintelä, että myöhästyi kerran koulusta, kun tuuli oli paiskonut häntä pitkin Kehä kolmosta. Simo oli seissyt bussipysäkillä ja odottanut bussia, kun valtava tuulenpuuska oli temmannut hänet ilmaan ja lennättänyt pitkin Vantaata. Onneksi poliisit olivat napanneet Simon kiinni juuri ennen Vantaan Ikean seinää. Ikean työntekijät istuivat lounaalla, kun Simo lensi kohti ikkunaa. Siinä meni monella työntekijällä lihapulla väärään kurkkuun. Poliisit olivat tarttuneet Simoa jaloista kiinni viime hetkellä ennen läjähdystä ikkunaan. Poliisiasemalla Simolle tarjottiin pullaa ja mehua, ja saipa Simo käydä katsomassa sellejä-

kin. Siitä lähtien Simo on kulkenut poliisien antamat pienet painot kengissään, ettei tuuli enää veisi häntä mukanaan.

Simolla on ylikehittynyt kuulo. Moni ei sitä tiedä. Simolla kun näkö on tosi huono, niin kuulosta onkin sitten kehittynyt oikea superkuulo. Näin lääkärit ovat sen selittäneet. Koulussa superkuulosta on paljon hyötyä. Simo kuulee esimerkiksi katon läpi, mitä opettajainhuoneessa puhutaan. Muut luokkamme oppilaat eivät tiedä Simon ylikehittyneestä kuulosta, mutta minä tiedän, koska olen Simon paras ystävä.

Meidän luokan pojat ovat kateellisia Simolle. Pahin heistä on Rasva-Antero, joka kiusaa Simoa aina kun saa tilaisuuden.

Johtuu varmaan siitä, että Simo on niin fiksu, että voitti matematiikkakilpailun. Rasva-Antero hävisi jopa ekaluokkalaisille. Meistä tuli Simon kanssa ystäviä, kun hän pelasti äidin auton, Ford Sierran. En vielä silloin tuntenut Simoa. Eräänä päivänä ovikellomme soi, menin avaamaan ja siellä oli Simo.

– Hei vaan.

- Hei, olen Simo.
- Tiedän. Ollaan samalla luokalla. Minä olen Emilia.
- Tiedän. Minä olen Simo. Ai niin, sanoin sen jo. Tiedoksi vaan, että teidän autossa on käsijarru rikki.
- Ai, kuinka niin?
- Näin kun se valui kohti ojaa. Tai oikeastaan kuulin, että se valui. Tai oikeastaan kuulin kotonani, että siinä naksahdi käsijarru pois päältä, ja se oli valumaisillaan ojaan. Minulla on ylikehittynyt kuulo ja kuulen näitä juttuja. Mutta ei hätää, se ei mennyt ojaan asti.
- Äiti! Tänne ovelle tuli yksi Simo meidän koulusta ja se kertoi, että meidän auto valuu kohti ojaa! Tai meinasi valua.
- Äiti juoksi hätäntyneenä ovelle.
- Mitä, mihin meidän auto valuu?
- Ei valu enää. Laitoin takarenkkaan alle silmälasini ja se pysähtyi ennen ojaa, Simo vastasi.
- Voi hyvä lapsi! Silmälasisi! Olisit nyt vaan antanut sen valua ojaan.
- Vakuutus maksaa silmälasit. Ei huolta. Minulla on superkaskovakuutus.

– Äiti, onko minulla superkaskovakuutus? Olisi kiva, jos olisi.

– Tule nyt edes sisään, hassu poika. Emilia, anna Simolle pullaa ja kaakaota. Voi rakas lapsi. Sinä pelastit meidän auton.

Niin meistä tuli ystäviä. Minulle Simo on aina sankari, joka pelasti meidän auton.

Vielä myöhemmin illalla:

En saa unta. Johtuu varmaan marsuinnostuksesta. Marsu-Halosta on niin kiva katsella häkissään. Kello on jo vaikka kuinka paljon, mutta uni ei vaan tule.

Millaistahan olisi asua isän kanssa kahdestaan? Simo asuu kahdestaan isänsä kanssa. Hänen äitinsä muutti kaksi vuotta sitten Kanariansaarille jonkun toisen miehen kanssa, jolla on kuulemma paljon rintakarvoja ja kova ääni. Niin Simon isä on kertonut. Minä en ole koskaan nähnyt Simon äidin uutta miestä. Rasva-Antero haukkuu Simoa ”gigolon pojaksi”. Siinä ei ole mitään järkeä. Jos äidin uusi miesystävä on gigolo, niin

eihän se tarkoita sitä, että Simo on gigolon poika, vaan Simohan on aina isänsä poika. Yhtenä koulupäivänä Rasva-Antero huuteli Simolle koko päivän että "Mitäs gigolon poika?" Lopulta Simo hermostui ja laittoi salaa Rasva-Anteron kanaviillokkiin kaksi talonmiehen luudasta irrotettua mustaa jouhta. Rasva-Antero säikähti perin pohjin. "Kanaviillokissani on matoja!" hän huusi niin, että koko ruokala raikui.

Simo meni Rasva-Anteron luo ja sanoi: "Kappas, ne ovat gigolon rintakarvoja, olen pahoillani isäpuoleni puolesta."

Kaikki pyrskähitivät nauruun ja Rasva-Antero ryntäsi raivoissaan ruokalasta.

Rasva-Antero on typerä ja kiusaa kaikkia, mutta eniten Simoa. Joskus tekisi mieli vetää sitä köniin, mutta en viitsi tuhria käsiäni. Rasva-Anterolla on niin rasvainen naama, että sitä rasvaa taatusti tarttuisi käsiin. Rasva-Anteron isä omistaa margariinitehtaan ja Rasva-Antero on aina saanut kaiken minkä haluaa. Opettajatkaan eivät vaadi häneltä mitään, koska Rasva-Anteron isä tekee koululle suuria lahjoituksia. Epäreilua.

Simo kävi siis tänään katsomassa Marsu-Halosta ja ihastui heti. Halonen nuuhki innoissaan uutta kotiaan.

– Saat Halosen aina hoitoon kun haluat, sanoin Simolle.

– Kiitos, mutta isäni on allerginen kaikille hilseileville eläimille ja niille, joissa on karvoja.

– No siinä tapauksessa saat aina tulla katsomaan sitä. Aina kun haluat. Jos en ole kotona, voit katsella sitä ikkunan takaa. Ei haittaa, jos ikkunaan tulee hengityshuuruja. Sinähän kuitenkin kuulet sen ylikehittyneellä kuulollasi ikkunan läpi. Äiti ei varmasti suutu hengityshuurutahroista, koska pelastit meidän auton.

– Kiva. Saatan tullakin.

Sitten Simon piti lähteä kotiin ja minä menin iltapesulle. Huomenna koko talo on minun käytössäni. Äiti tekee pitkän päivän töissä ja minä saan olla koulun jälkeen ihan rauhassa yksin. Tai en enää yksin vaan Marsu-Halosen kanssa. Kivaa!

Sairaahan rasittavat naapurit

Marsu-Halosen seurassa aika kuluu todella nopeasti. Sormessa oleva haavakin on jo parantunut ja se kummallinen marsu-uni melkein unohtunut. Oli se tosi outo. Vieläkään en ymmärrä, mistä se Lahden aamulehti oli tänne ilmestynyt.

Koulussa odotan, että päivä loppuisi ja pääsisin kotiin Marsu-Halosen luo. Sitten vain katselen ja ihastelen sitä. Välillä juttelen sille ja minusta tuntuu, että se ymmärtää, mitä sanon. En käsitä, miten viihdyin kotona ennen marsun tuloa. Onhan täällä äiti, mutta se on aina niin väsynyt. Kiltti mutta väsynyt. Välillä ehkä vähän liiankin kiltti. Naapurit ravaavat meillä yhtenäin kysymässä neuvoja terveyteen liittyvissä asioissa, koska äiti on sairaanhoitaja. Mutta eivät käy enää, siitä minä pidin tänään huolen.

EMILIAN LOISTOKAS URA SUPERMARSUNA ALKAA!

Emilia saa oman, ihanan lemmikkimarsun. Yllättäen ilmenee, että Marsu-Halosen juomapullostä hörppäämällä Emilia voi muuttua Supermarsuksi! Lahden mäkimontussa asuva kerrostalon kokoinen Jättiläismarsu opastaa aloittelevaa supersankaria uusiin tehtäviin. Mutta tästä kaikesta ei saa kertoa kenellekään, ei edes parhaalle kaverille Simolle.

Pian Emilian koululla järjestetään vitsikilpailu. Simo ei halua osallistua kilpailuun, koska hän pelkää luokan pahimman kiusaajan, Rasva-Anteron pilkkaa. Emilia haluaa auttaa Simoa, ja supervoimista on siinä suuri hyöty. Mutta miksi Supermarsun täytyy lentää Intiaan saakka?

Suosikkisarjan ensimmäinen osa *Supermarsu lentää Intiaan* oli ilmestymisvuonnaan 2007 Finlandia Junior -ehdokkaana. Kirjan uudesta hauskaasta kuvituksesta vastaa Terese Bast.

9 789520 447601

www.tammi.fi ■ L84.2 ■ ISBN 978-952-04-4760-1